

ИЛУСТРОВАНА ХУМАНОСТ

Осмочлана породица Тот-Докић

Весна са својих двадесет
и нешто година већ има
шесторо деце

НЕ ДОБИЈАЈУ НИ ДЕЧЈИ ДОДАТАК

Највише волим да цртам куће. Видео сам једну лепу жуту, па их зато увек бојим жутом бојом. Волео бих да имам такву. Имамо и мало играчака, највише бих волео да добијем хеликоптер, испричао је осмогодишњи Милош гостима, активистима Хуманитарне организације Срби за Србе, који су дошли у село Мокрин, да упознају ове дивне малишане и њихове родитеље, и покрену акцију прикупљања помоћи како би им се подигао дом, достојан одрастања

Текст и фотографије **ХО Срби за Србе**

Јурке и жмурке, неке су од играчака које воле Дуња (2), Михајло (1), Андријана и Марко (3), Снежана (7) и Милош (8). Међутим, осмеси ове дивне дечице остају у сенци тешког живота. У сенци одрастања у старој кући пуној пукотина!

Породица Тот-Докић живи на се-

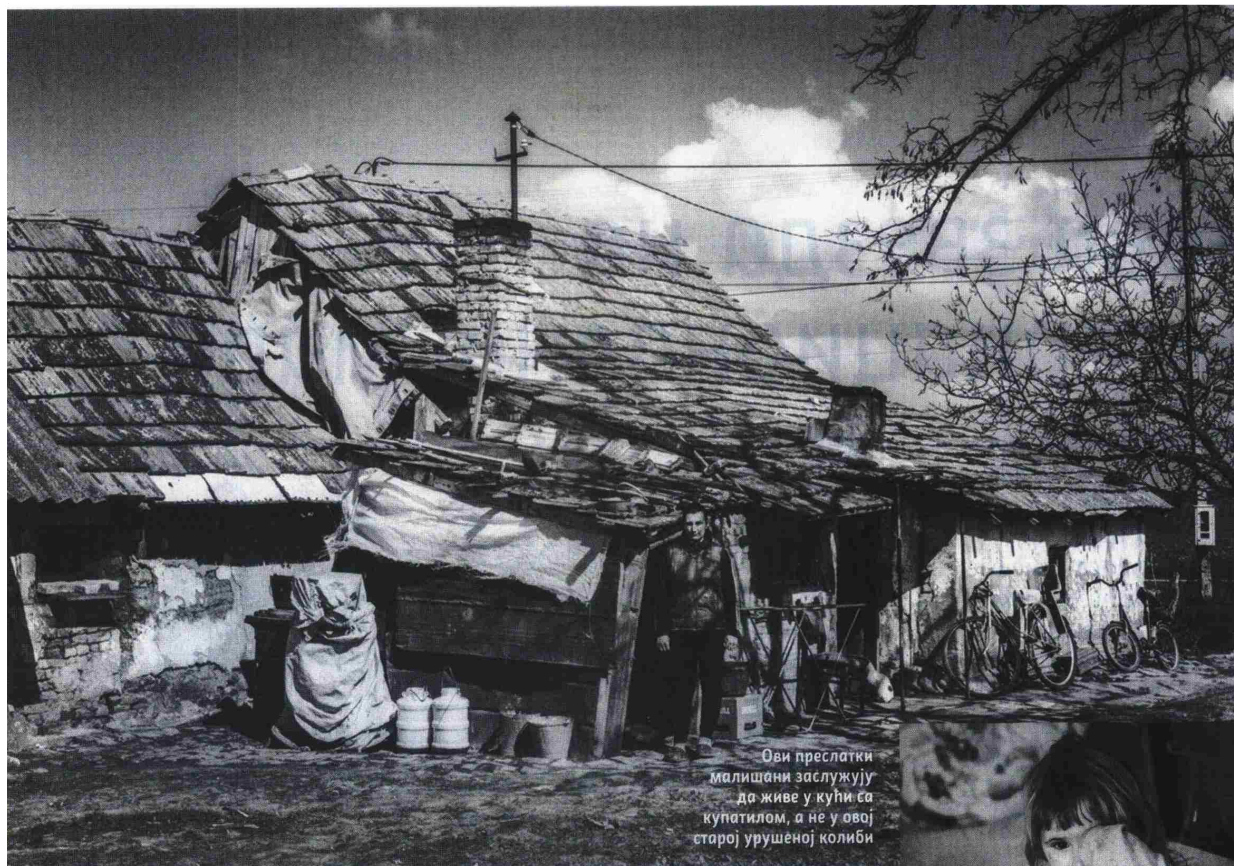
веру Баната у рубном делу села Мокрин. Кућу у којој живе фактички чине омања кухиња и једна соба у којој спава њих осморо. Њих осморо, како кажу, „умента се“ у три кревета!

„Никад нисам размишљала да ћу тако рано да се удам. Тешки услови и судбина су ме натерали, па сам напустила школу и посветила се мај-

чинству. Нажалост, ни овде није баш сјајно. Кућа нам је огроман проблем, а највише се бојим да влага не остави последице на здравље моје деце“, прича Весна која са својих двадесет и нешто година већ има шесторо деце.

Малишани су јако лепо васпитани, доброта им просто исијава са лица и види се да се о њима марљиво брине, без обзира на околности. На кућу им се наслања штала у којој имају девет крава.

„Живимо од продаје млека, тако да гладни нисмо. Волимо то да радимо, како Ненад и ја, тако и деца. Он, наравно, често иде и у надицу. Јако је вредан, чак и за неки мањи динар увек иде да би наша деца имала. На социјалну помоћ и дечији додатак немамо права јер имамо регистро-

вано пољопривредно газдинство и прелазимо неки цензус, без обзира што имамо шесторо деце и што је кућа таква каква је. Можда бисмо добили помоћ да седимо скрштених руку", разочарано је истакла Весна.

Купатило немају, па се купају у кориту водом загрејаном на шпорету. По двоје „одједаред“. Неки прозори су им попуцали, па их крпе најлони-ма, а немају ни сва врата у кући.

„Што се тиче хигијене, ту нема не могу или болесна сам. Деца морају сваки дан да су окупана и да су чисти и сређени за школу. И рођендане увек слаavimo, али, нажалост, ови старији још нису звали другаре из школе. Нису ми рекли разлог, али мислим да је због куће“, додала је Весна.

Док смо водили разговор о кући и њиховом животу, приметили смо да деца воле и да цртају. На питање шта највише, добили смо упечатљив и пимало зачуђујућ одговор – „куће“!

„Највише волим да цртам куће. Видео сам једну лепу жуту, па их зато увек бојим жутом бојом. Волео бих да имам такву. Имамо и мало играчака, највише бих волео да добијем хели-коптер“, испричао нам је осмогодишњи Милош који нам је признао и да уме да им буде хладно зими.

Упитали смо и седмогодишњу Снежану шта би највише желела: „Ја сам Снежана, ђак првак. Волела бих да имам розе собу и розе барбику!“

Одгајати децу у оваквим условима сигурно није лако. Иако се Весна и Ненад заиста труде да им обезбеде основно, потребна им је подршка.

„Боримо се колико можемо. Свако дете има неку своју жељу коју се трудимо да им испунимо, а некад и не можемо. Најстарији син и ћерка би да имају своје собе, да им мој су-пруг и ја више не досађивамо“, каже Весна. То је и моја највећа жеља, немам нити једну другу. Само да имају своје собе, да могу да позову другаре, да могу да се играју и да не преживљавају све оно што сам ја, даће Бог. Молим све добре људе који су у могућности ако желе да помогну да испуним жељу деци мојој, а и себи самој!“

Хуманитарна организација Срби за Србе позива донаторе широм света да се прикључе новој великој акцији с циљем да породици Тот-Докић обезбеде кућу. Паша пажња и подршка потребнији су им сада више него икад јер су недавно трагичним случајем изгубили своје сед-мо, најмлађе дете, бебу Милу. ■

